

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera ve věci

žalobce: **Ing. J. H.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
adresou pro doručování: „X“,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. 21686/17/5100-21462-708633,

takto:

I. Řízení se zastavuje.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. 21686/17/5100-21462-708633, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 13. 10. 2016, č. j. 2161192/16/2501-70462-506254, kterým nebylo vyhověno požadavku na vrácení přeplatku na dani z nemovitých věcí.

Podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), je poplatníkem soudního poplatku ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh na zahájení řízení. Protože žalobce podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, vznikla mu povinnost uhradit soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za předmětný žalobní návrh [viz položka č. 18 bod 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků] a poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví ve výši 1 000 Kč [viz položka 20 sazebníku soudních poplatků]. Dle ustanovení § 7 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti, tj. podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení.

Jelikož žalobce splatnou poplatkovou povinnost při podání žaloby nesplnil, zdejší soud jej usneseními ze dne 6. 9. 2017, č. j. 15 Af 101/2017-12 (poplatek za žalobu) a č. j. 15 Af 101/2017-13 (poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku), vyzval, aby ve lhůtě pěti dnů ode dne doručení těchto usnesení uhradil soudní poplatky, když jej zároveň upozornil, že řízení bude zastaveno, pokud soudní poplatky nebudou ve lhůtě pěti dnů od doručení výzev zaplacený. V reakci na tyto výzvy k zaplacení soudních poplatků žalobce podáním ze dne 12. 9. 2017 požádal soud o ustanovení zástupce z řad advokátů a o osvobození od soudních poplatků, a to i se zpětnou účinností. O této žádosti bylo

rozhodnutí usnesením zdejšího soudu ze dne 6. 3. 2018, č. j. 15 Af 101/2017-39, tak, že žalobci nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků a současně nebylo vyhověno jeho návrhu na ustanovení zástupce, neboť pro ustanovení zástupce na návrh žalobce, resp. pro osvobození od soudních poplatků, nebyly splněny zákonné předpoklady.

Výrokem ad III. a ad IV. předmětného usnesení byl žalobce rovněž vyzván, aby do 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, resp. v případě podání kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o této kasační stížnosti, zaplatil soudní poplatky ve výši 3 000 Kč za žalobu a ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobce byl v rámci tohoto usnesení poučen, že pokud soudní poplatky nebudou ve stanovené lhůtě zaplacený, řízení bude zastaveno. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 9. 3. 2018, a to vhozením do schránky na jím uvedenou adresu pro doručování, jak vyplývá z doručenky založené v soudním spise. Tento den současně usnesení nabylo právní moci.

Žalobce proti tomuto usnesení podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudkem ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 99/2018-25, kasační stížnost zamítl. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 17. 5. 2018. Vzhledem k této skutečnosti byl tedy žalobce povinen soudní poplatky v příslušné výši uhradit do 15 dnů od právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti. Jak bylo uvedeno shora, předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 5. 2018. Žalobce měl proto soudní poplatky v souladu se stanovenou lhůtou pro jejich zaplacení uhradit nejpozději do 1. 6. 2018, což však žalobce v této lhůtě, ani později, neučinil. Lze proto uzavřít, že z důvodu, že žalobce i přes doručenou výzvu soudu neuhradil soudní poplatky ve stanovené výši, došlo k marnému uplynutí lhůty pro zaplacení soudních poplatků.

Na základě této skutečnosti soud podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení o žalobě po marném uplynutí lhůty k zaplacení soudního poplatku výrokem ad I. zastavil. Vzhledem k tomu, že řízení bylo zastaveno, soud výrokem ad II. současně nepřiznal v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Dle soudu je v této souvislosti nezbytné zdůraznit, že žalobce v písemnosti ze dne 23. 3. 2018 výslovně uvedl, že trvá na objektivní důvodnosti své předchozí žádosti o osvobození od soudních poplatků. Jelikož však jeho žádosti nebylo usnesením zdejšího soudu vyhověno, žalobce proto v zájmu právní jistoty podal opětovně žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů a osvobození od soudních poplatků. Z uvedeného dle soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce novou (druhou) žádost podal nikoliv z důvodu, že by u něho v mezidobí od podání žádosti došlo ke změně poměrů, která by případně mohla odůvodňovat odlišné rozhodnutí o této žádosti, nýbrž proto, že je přesvědčen o tom, že alespoň jeho druhá žádost byla objektivně důvodná.

S ohledem na uvedené skutečnosti, kdy je nepochybné, že žalobce podal opakovanou žádost výhradně z důvodu, že nesouhlasí s usnesením tohoto soudu ze dne 6. 3. 2018, č. j. 15 Af 101/2017-39, a nikoliv z důvodu změny jeho majetkových poměrů, soud konstatuje, že tato žádost žalobce není způsobilá cokoliv změnit na jeho závěrech, jež jím byly učiněny v tomto usnesení.

Lze tedy konstatovat, že druhá žádost žalobce z hlediska podmínek pro případné ustanovení zástupce z řad advokátů a osvobození od soudních poplatků nepřinesla vůbec nic nového. Tato okolnost byla přitom pro soud naprosto zásadní při úvaze, zda je povinen o této žádosti znovu samostatně rozhodnout. Jelikož soud dospěl k jednoznačnému závěru, že druhá žádost oproti předchozí žádosti nepřinesla žádné nové skutečnosti, jež by eventuálně odůvodňovaly vydání samostatného rozhodnutí, soud proto o této žádosti samostatně nerozhodoval.

V této souvislosti považuje soud za případné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 8 As 65/2010-106, www.nssoud.cz, v němž je mj. uvedeno, že: „Účelem přiznání osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s. je zajistit, aby těm, kteří objektivně nemohou vzhledem k osobní či majetkové situaci uhradit soudní poplatek, nebyl znemožněn přístup k soudní ochraně. Rozhodně však nelze tuto žádost uplatňovat jako „univerzální obranu“ proti každé výzvě soudu k úhradě soudního poplatku. Poplatková povinnost k úhradě soudního poplatku vznikla v tomto případě již podáním kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla na výběr, zda bude brojit proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků kasační stížností nebo zda vyčká zaslání další výzvy k úhradě poplatku a znovu požádá o osvobození. Pokud v mezidobí nedošlo ke změně faktických poměrů, které by případně mohly odlišné rozhodnutí o druhé žádosti odůvodňovat, postupoval městský soud správně, pokud o v pořadí druhé žádosti samostatně nerozhodoval. Opačný přístup by totiž nutně musel vést k nekonečnému řetězení téhož problému, neboť by nebylo možné účastníku řízení zabránit, aby na každou výzvu k úhradě soudního poplatku reagoval za nezměněného skutkového stavu novou žádostí o osvobození. To by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Městský soud proto správně vycházel z toho, že v řízení nebyly shledány podmínky pro přiznání osvobození od soudních poplatků a poplatek nebyl ani v následné lhůtě zaplacen. Proto řízení o kasační stížnosti správně zastavil.“ Proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu byla podána ústavní stížnost, jež však byla usnesením Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2011, sp. zn. I. ÚS 3173/11, odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. Dle soudu je z této skutečnosti patrné, že jeho postup a právní názor zaujatý v této věci plně koresponduje nejen judikaturním závěrům Nejvyššího správního soudu, nýbrž i Ústavního soudu.

Pro úplnost soud směrem k žalobci doplňuje, že z důvodu zastavení řízení pro nezaplacení soudních poplatků soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť za dané situace tento návrh ztratil na významu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu